

Kapitola 8

Od letních prázdnin se ve škole všechno točilo jen kolem předmaturitní party, která se měla letos konat už v září. Holky z mého ročníku rozpoutaly doslova davové šílenství ohledně toho, co si vzít na sebe, a mně to šlo na nervy. Letos byla jejich hysterie ještě o poznání horší než kdykoli předtím. Pro nás – studenty vyšších ročníků, bylo absolutní povinností se této akce zúčastnit. Zatímco regulérní maturitní večírek organizovali pro maturanty studenti jedenáctého ročníku, byla předmaturitní party v režii dvanáctých ročníků a šlo na ní víceméně o to vybrat co nejvíc peněz, aby se za ně mohl pronajmout nějaký dost dobrý podnik pro samotný maturiták. Můj bratr byl členem organizační komise a požádal mě, abych zajistila rozlévání nápojů za barem. Přijala jsem tuto

funkci vyloženě ráda, protože jsem se děsila představy, že jinak bych byla na večírku docela sama. Na poslední školní akci, kterou po Fabianově a Kikiině útoku na Arianu ukončila policie, jsem šla s Timem. Na ples krajského jezdeckého spolku minulý rok Tim nakonec nedorazil a já jsem si málokdy připadala tak trapně jako tam, kde jsem musela sedět u stolu sama. Podruhé jsem to už nechtěla zažít.

„No jo, tak je to aspoň lepší, než kdyby tě šoupli do šatny,“ zhodnotila Melike potom, co překonala prvotní zklamání z toho, že místo zábavy budu muset pracovat. Ona sama se těšila, že protančí celý večer, a nemohla uvěřit, že já se raději postavím za barový pult.

Na zářijovém nebi bez mráček zase vykouklo po deštivém týdnu slunce a my jsme hned využily tuto příležitost k projížďce s Hildou a Smileym. Letním vedrům definitivně odzvonilo, čerstvým podzimním vzduchem teď poletovaly pavoučí sítě. Stromy začnou co nevidět shazovat listí, ochladí se, obloha se zatáhne a smrákat se bude už v pět hodin.

„Vlastně jsem tam původně nechtěla jít vůbec,“ odpověděla jsem. „Já tyhle akce přímo *nenávidím*, vždyť to přece víš!“

„Neblázni,“ namítla Melike. „Už mám proto tebe i parádní outfit.“

„Tak na to zapomeň,“ zaprotetovala jsem rázně. „Nebudu si převlek ani na masopust!“

Došli jsme k „dálnici“, jak jsme nazývaly šotolinovou cestu, která se táhla asi kilometr rovně do kopce. Dalo se po ní docela dobře cválat i se živějšími koňmi. Většina koní z Kosího dvora už tuhle trasu znala a hned za křižovatkou vyrazila po dálnici tryskem. Naši quarterři se však se zdejším prostředím teprve seznamovali, a tak jsme mohly cválat v pomalejším tempu. Bez problémů nám stačil i Twix na svých krátkých nožkách a my dvě jsme si u toho zvládly ještě povídat.

„Pojedeme nahoře doleva, nebo doprava?“ zeptala se Melike. Cestou vlevo se jelo oklikou kolem myslivny a pak dál až k louce, na níž jsme dřív s Timem tajně trénovali Fritziho. Byla to příjemná trasa pro krátkou vyjížďku, ale já jsem se jí pokud možno vyhýbala, protože byla doslova posetá pro mě bolestnými vzpomínkami.

„Doprava!“ rozhodla jsem proto.

„A co bude s myslivnou?“

Pokaždé, když jsme si vyjely, vzaly jsme to obloukem kolem domku v lese, abychom zkontrolovaly, jestli je Timova

máma u Lájoše. Stále jsme neměly jediný důkaz potvrzující mou domněnku, přesto jsme zůstávaly ve střehu zvláště potom, co odpadl Tim jako informační zdroj.

„Na to se můžeme klidně vykašlat,“ odpověděla jsem. „Lájoš je teď přece ve stáji!“

Krátce předtím, než dálnice vyústila na hlavní cestu, jsme zpomalily do klusu a za zatáčkou zase přešly do cvalu. Než jsme po necelém půl kilometru zahnuly směrem ke steinauským bažinám, držely jsme se vlevo, proklusaly borovicovou lesní školku a cválaly po hřebenovce, která vedla nad opuštěným lomem do Hettenbachu. Měla jsem ráda tuto trasu, i když byl Sluneční dvůr odsud na dohled, protože se kus cesty dalo jet po loukách a polích, a ne jen hustým lesem. Dvůr Jungblutů jsem ještě pořád považovala za doupě zla, dokonce i teď, když Richard Jungblut seděl za mřížemi. Hned za lomem jsme zpomalily do kroku a s koňmi pomalu sestoupily po pěšině dolů. Twix už nás zase dohonil, jazyk mu visel skoro až na zem, ale tvářil se šťastně. Miloval dlouhé výlety stejně jako my a koně. Odbočily jsme na úzkou cestičku lemovanou vysokými kručinkami a zimolezy. Jasně nebe nad námi křížovali dva dravci a tu a tam se ohlásili svým hlasitým křikem.

Melike mi nadšeně a do všech detailů líčila, co si obleče na večírek. Vysunula nohy z třmenů, šermovala rukama a snažila se mi tak přesně popsat, jak vypadá její outfit, který pořídila za akční cenu v jednom secondhandu ve Frankfurtu. Najednou cosi zašustilo a jen pár metrů od nás se ze křoví vynořil bílý poník s dívkou na hřbetě. Hilda zůstala stát jako přikovaná, zato Smiley vylekaně uskočil, aby následně provedl obrat o 180 stupňů jako při rollbacku. Melike, která na tento manévr nebyla připravená, vylétla ze sedla a tvrdě přistála v příkopu. Poník cválal se svou jezdkyňí pryč odsud a zakrátko se ztratil v kukuřičném poli. Měl však v těsném závěsu Twixe, který za ním vystřelil jako hnědobílá střela. Jediný, s kým to ani nehnulo, byla Hilda. Na úzké cestě jsem chňapla po Smileyho otěžích, a zabránila mu tak v útěku.

„Twixi!“ volala jsem na svého psa. „Twixiiii!“

Melike se mezitím posbírala z příkopu, který byl po vydatných deštích posledních dní plný zatuchlé vody.

„Co to bylo za pitomou nánou? Kde se tady vzala?“
Moje kamarádka se postavila na nohy a s hrůzou si prohlédla své oblečení. „Panebože! Já vypadám!“

Její boty už nebyly růžové, nýbrž blátivě hnědé, a džíny měla od pasu natržené a skrz na skrz promáčené.

„To byla Timova ségra! Pospěš, musíme za ní!“ naléhala jsem na Melike, která mě stihla ujistit, že se jí nic nestalo. „Možná budeme moct Twixovi odstříhnout cestu.“

Postavila jsem se ve třmenech a snažila se přehlédnout vysoko vzrostlé kukuřičné klasy. Na druhé straně pole se táhly louky a políčka až k průmyslové zóně, na jejímž okraji stál Sluneční dvůr. A na druhé straně těch polí jsem skutečně zahlédla světlý flek, který se rychle vzdaloval.

„Ráno budu mít určitě modřiny po celém těle!“ naříkala Melike a vytáhla se do sedla.

Já jsem naklusala a po pár metrech našla úzkou vyšlapanou pěšinu ve vysoké kukuřici, po níž před chvílí zmizela Gina. Kukuřičné listy mě šlehalý do kolen, ale Hilda sama bez pobízení cválala dál.

Hettenbach se nenacházel v tak klidné venkovské zóně jako Steinau. Přímo kolem města vedla dálnice a po hlavní silnici hlučely kamiony ve dne v noci. Měla jsem o Twixe opravdový strach. Věděla jsem, že když ho jednou popadne pud lovců, nehledí napravo nalevo a nezastaví ho ani žádná silnice, ani auta.

Když jsem se dostala ze sevření kukuřic, zahlédla jsem Ginu, jak cválá o kus dál přes čerstvě oseté pole. Twix jí byl v patách. Odmala nám tatínek vtlokal do hlavy, že

je přísně zakázáno jezdit s koněm po obděláném poli, ale co, pomyslela jsem si, ten rozmazlený spratek tudy koneckonců taky projel. Hilda pelášila rychle jako blesk, mnohem rychleji než poník na krátkých nohách, a tak jsem je brzy dohnala. Gina mrkla přes rameno a zdálo se, že jsem ji vylekala, zřejmě nepočítala s tím, že ji budu pronásledovat.

„Gino!“ zavolala jsem. „Stůj!“

Dělala, že mě neslyší. Sakra! Neměla jsem vůbec chuť hnát se až na Sluneční dvůr, abych tam odchyťovala svého psa! A zrovna v ten moment odbočil na polní cestu mezi polem a Jungblutovým dvorem traktor. Když nás jeho řidič spatřil, začal rozčileně šermovat rukama a zamířil přímo k nám.

„Jen počkej, až tě chytím!“ pohrozila jsem svému psu, který už mezitím dohonil bílého poníka a vyskakoval mu na zadní nohy. Kůň ho chtěl nakopnout a začal vyhazovat. Gina se ještě chvíli držela v sedle, pak ale vylétla vysokým obloukem a dopadla na zem. Poník naběhl na betonovou cestu a hnal se přímo proti traktoru. Traktorista začal troubit a cosi vykřikovat. Poníka tím vylekal tak, že raději kamsi utekl, a já jsem v tu chvíli myslela, že uhodila Twixova poslední hodinka. Ale pak se pes zase

vynořil za traktorem a zůstal váhavě stát, protože mu jeho kořist někam pláchla.

Gina vstala ze země a hned se rozeběhla k hustému křoví rostoucímu podél polní cesty, proskočila jím a v tu ránu byla pryč. Při pádu si očividně nijak neublížila.

„Zbláznily jste se?“ křičel na mě rozzuřený farmář. „Jak vás napadlo běhat mi po mém bramborovém poli?“

„Promiňte!“ zavolala jsem. „Můj kůň jel prostě přímo!“

„To je mi fuk! Kdo mi zaplatí škody, co?“

Melike, která pole objela, zastavila vedle mě.

„Ta husa pitomá!“ zaklela udýchaně. „Kam jela?“

„Proklestila se nějak tím křovím,“ odpověděla jsem a ukázala směrem ke Slunečnímu dvoru.

Sedlák ještě pořád lamentoval a Melike s ním začala diskutovat. Já jsem mezitím seskočila z koně a odchytila svého psa, který provinile klopil uši. S Twixem pod paží jsem se znovu posadila na koňský hřbet.

„Tak se už nerozčilujte,“ zaslechla jsem Melike.

„Já že se nemám rozčilovat?“ Sedlák zbrunátněl a rozhořčeně zalapal po vzduchu. „Zpustošily jste mi celé pole!“

„Chcete si snad jen kvůli několika koňským šlápotám přivodit infarkt?“ odvětila Melike nebojácně. „Co by pak řekli lidi, až by vás pohřbívali?“

„Několik koňských šlápot?!“ vybuchl muž ve svém traktoru. „Jak se vy dvě jmenujete?“

„Já jsem Ariana Teichertová,“ zalhala Melike, aniž by hnula brvou. „Můj otec má pronajatý Sluneční dvůr.“

„Jsem tak strašně frustrovaná,“ přiznala, když jsme o hodinu později sesedly na Kosím dvoře z našich koní a sprchovaly jejich nohy a kopyta.

„Proč? Kozачky půjdou vyčistit,“ odpověděla jsem.

„Kvůli tomu ne!“ Moje kamarádka zavrtěla hlavou. „Jsem tak nemožný zbabělec! Nikdy bych si netroufla vyrazit tryskem jako ty před chvílí! Jak tohle dokážeš?“

„Sama nevím.“ Odtáhla jsem Twixe od kbelíku s vodou, než ho stačil vypít až do dna. „Ani o tom nepřemýšlím.“

„A v tom je nejspíš ten hlavní rozdíl mezi námi dvěma,“ posteskla si Melike nešťastně. „Já zase přemýšlím pořád a nad vším: tam by mohla být díra a tam zase kluzká zem, tady by můj kůň mohl upadnout. Proto se ze mě nikdy nestane dobrá jezdyně.“

Nevěděla jsem, co na to říct. Proč jen bylo pro Melike tak obtížné jezdit stejně dobře jako já? Přitom byla v mnoha jiných ohledech, vlastně ve všem ostatním, lepší

než já! Odesly jsme těžká westernová sedla do velké sedlárně a zavedly koně do boxů.

„Ach, tady jste.“ Maminka nám šla naproti. „Co se ti stalo, Melike?“

„Sletěla jsem z koně,“ přiznala Melike. „Neměla jsem nohy ve třmenech. Můžu si za to sama.“

Když byli koně ve svých boxech, navlékla jsem si na své džíny chapsy a vzala Lenziho ohlávku z věšáku. Tento malý hnědý plnokrevník a Skyfall patřili obchodníkovi s koňmi panu Nötzlimu a ten mě platil za to, abych s nimi jezdila a vozila je na turnaje. Doposud to nepředstavovalo žádný problém, ale od té doby, co jsem měla navíc ještě Hildu, jsem odpoledne měla skutečně plné ruce práce, abych všechno stihla. Domácí úkoly jsem si většinou dělala až po večeři.

Za chvíli jsem už Lenziho vedla přes dvůr k nové jízdárně. V malé hale začínala v 18 hodin jezdecká hodina, a tak tu byl pěkný chaos. Tim s Niklasem zrovna taky trénovali. Lenziho – pravým jménem Lancelot – jsem měla opravdu ráda a už teď jsem se děsila představy, že pro něj pan Nötzli jednou najde kupce. Loučení s koněm bylo pokaždé těžké. Nepomáhalo mi, ani kdybych si třeba stokrát dokola opakovala, že moje srdce patří jedině